

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Quis censendus sit mundo crucifixus, mundo mortuus, mundo sepultus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

perturbationibus, intra sinum sese divini amoris abscondat. uti in sepulchro videlicet: quippe, ut rursus indicabimus inferius, contemplationem intimam idem Gregorius quasi sepulchrum esse ait, in quo mens mundo crucifixa quiescit.

De quorum numero sanctorum peregrinorum, inter alios fuisse video P. Bernardum Colnago nostrum; qui ad illa foramina divinæ petrae, ad illam cavernam maceriae Lat. vit. c. 12. continuo anhelans, atque suspirans: *Nam in hac (ajebat) felici latebra, si vivere detur; quod præstantius palatium optare possim ad habitandum? Quòd si mori contingat, quam nobiliorem invenire sepulturam?*

§. 2.

Quis censendus sit mundo crucifixus, mundo mortuus, mundo sepultus.

A Pud mellissuum Bernardum sermo quidam habetur hoc serm. 7. in Quadr. titulo: *De peregrino, mortuo, & crucifixo.* In quibus hanc ille graduum differentiam ordinemque constituit: ut in primo & infimo gradu sit is, qui peregrinus in mundo dicitur. Peregrinus quippe, etsi rebus loci quæ transit non sic inhæreat, ut obliviscatur patriæ ad quam contendit: attamen subinde eorum quæ istuc geruntur aliquâ pulsatur curiositate, atque ut ijs non implicetur, detinetur tamen. At qui jam in altero gradu est, magis alienus est ab actibus sæculi. *Mortuus enim* (inquit S. Bernardus) *æquè blanda hujus sæculi, sicut aspera spernit*: neque ullâ rerum istarum cupiditate, neque verò etiam sensu tangitur. Veruntamen qui potest cum Paulo dicere: *Mibi mundus crucifixus est, & ego mundo*: is adeò rerum quas mundus amat, affectu non ducitur; ut eas etiam prorsus oderit, & velut crucem abominetur. In hunc enim sensum Apostoli verba interpretatur S. Bernardus: *Omnia quæ mundus amat, crux mihi sunt; delectatio*

lectatio carnis, honores, divitiæ, vana hominum laudes: quæ verò mundus reputat crucem, illis affixus sum, illis adhaere, illa toto complector affectu. Quare hic supremus abscissionis à mundo, & (uti loquimur) abrenunciationis gradus esse videtur. Ita ferè Bernardus, & ad scopum suum prorsus accommodatè.

Sed tamen possumus in rem præsentem, omisso tantum per peregrino, tres etiam gradus secessionis à mundo paulatim aliter constituere, ut nimirum ipso naturæ ordine servato, primus gradus sit mundo crucifigi: secundus, mundo mori: tertius, mundo sepeliri.

Siquidem qui mundo duntaxat crucifixus est, tamen quæ mundi sunt non diligit, oderit potius; facere tamen non potest, quin ea quæ sunt mundi quandoque sentiat, & eorum quæ circa se gerantur, sive ea adversa, seu prospera sint, imaginibus tangatur. Ut proinde cui mors omnium rei cuiusvis sensum abstulit, magis extra mundum positus, & longius à mundi affectibus secretus esse videatur. Atamen nec prorsus mundo excessisse putandus est, qui quantum, ut mortuus, ista non videt, videtur tamen; & etiamnum super terram positus, detinet adhuc hominum oculos, & mundi de se cogitationibus affectionibusque obijcitur.

l. 5. mor. c. 2. Ita enim (ut ait B. Gregorius) qui jam mundum non amat, sed tamen ab illo vel non volens amatur, et si ipse velut mortuus mundum non videt, hunc tamen mundus adhuc non mortuus videt. Restat igitur, ut is sepeliatur denique, ut semotus etiam ab hominum sensibus tractatibusve, nullum prorsus cum mundo commercium habeat, & perinde ac si nunquam fuisset, ex hominum etiam mente & cogitatione deleatur.

Quâ ratione Petrus Cluniacensis Abbas, cognomento Venerabilis, de quodam Converso Carthusiano loquens: Hic (inquit) toto studio obedientiæ, humilitati, mortificationi omni quam poterat operam adhibens, mundum sibi, seque mundo, non

transiit

tantum crucifixent, sed etiam sepelierat. Nec dissimiliter Abbas Moyses in vitis Patrum; qui interrogatus, quomodo aut quatenus possit se homo mortificare; in hunc modum respondit: *Nisi quis arbitratus fuerit, se habere jam triennium in sepulchro, ad hunc sermonem pervenire non potest.* Quasi diceret: ut quis ad perfectam sui mortificationem pervenisse censeatur, ita sese habere debere, ut perinde ac si pridem mortuus atq; sepultus esset, nihil jam cum mundo commune habeat, adeoq; nec ipse de mundo, nec mundus de illo cogitet, sitq; (quod de se dicebat Propheta) *oblivioni datus, tanquam mortuus à corde.*

L. 7. c. 26.

Psal. 30.

Quo modo qui affectus fuerit; ut videlicet se mundo, mundumq; sibi crucifigens, quæcunq; mundi sunt, oderit atque aversetur; rursumq; se mundo, ac mundum sibi ita sepelierit, ut neque jam ipse mundum sentiat, nec sentiat à mundo; aut sanè sicuti omnem rerum sæculi cogitationem deposuit, ita nec de se cogitari, aut ullam sui rationem haberi, aut cujusquam animum in se occupari, æquo animo patiat: hunc ego profectò in Christi latere, in ipso Christi corde ac visceribus profundè tumulatum existimem, atque ex eorum esse numero, quibus convenit illud Pauli: *Mortui estis, & vita vestra est abscondita cum Christo in DEO.* Ep. 2. ad S. 91. Et illud Paulini: *In cælo sepelisti vitam tuam, quam in Christo abscondisti.*

Col. 3.

Ep. 2. ad S. 91.

Ad extremum vide, an non ad hunc apicem ac sublimitatem Christianæ virtutis evaserat, Theophorus ille, & Christi Jesu ac passionum ejus ardentissimus amator S. Ignatius; dum Romanis scribens, & inexplebile pro Christo patriendi desiderium ostentans, eò devenit denique, ut ardentè optet, nihil sui in mundo restare post obitum; sed corpus suum omne in leonum ventre sepeliri: siquidem tunc (inquit) *fidelis esse poterò, cum mundo non apparuerò.* Sed delectat hominis incomparabilis, quibus hunc suum affectum

Z z z

cum

ctum exprimit, verba pluscula ponere. Cùm enim pluribus id à Romanis contenderet, ne intempestivâ quâdam benevolentia niterentur, impedire passionem ipsius, illamque interposuisset celeberrimam vocem: *Fruentum Christi sum; dentibus bestiarum molar, ut panis mundus inveniar; ita proximè subdit: Immò blanditijs demulcere potius feram, ut mihi sepulchrum fiant, ut nihil de corpore meo relinquatur; ne cùm obdormiero, molestus cuiquam inveniar. Tunc ero verus JESU Christi discipulus, cùm mundus nec corpus meum viderit.* Hæc ille.

Quæ quidem quàm longè dissident ab consuetis votis ac studijs filiorum Adæ: quorum ea tam anxia cura est, ut quodammodo sibi ipsis etiam post fata superstitis, in ore vivant aut memoria mortalium, idq; unum præsertim tot laboribus tam operosè & miserè moliuntur.

Sed ista scilicet sanctorum peregrinorum, in Christi latere altè sepulcorum, Philosophia est, de intimo corde Christi despecti atque despreti hausta, & (ut ita loquar) de ipsis Crucifixi medullis deprompta; adeoq; non tantum ignota mundo, sed nec vulgo eorum, qui se spirituales præfiteantur, satis agnita.

§. 3.

Quanta quies sit & pax anima, in latere Christi Crucifixi sepulta.

cap: 3. & 10. Sanctus Job oppressus doloribus, & loquens in amaritudine animæ suæ, ad malorum suorum acerbitatem demonstrandam, non uno loco optabat fuisse quasi non esse, & de matris utero fuisse translatus ad tumulum, in quo subductus humanis oculis, malorum immunis requiesceret. *Nunc enim (inquit cap: 3.) dormiens silerem, & somno meo requiescerem: cum regibus & consulibus terræ, qui adificiant sibi solitudines.* Hoc est: qui in locis solitarijs atq; desertis magnifica